

7 Νοεμβρίου 2013

Από τη συμπεριφορά μας στο τέλος μένει η σκληρότης μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Συχνά ερωτούσαν τον Γέροντα με ενδιαφέρον να μας εξηγήσει πώς ενεργούσε κατά τις περιπτώσεις εκείνες, όπου μικροαπατεώνες προσεπάθουν να αποσπάσουν διάφορα ποσά χρησιμοποιώντας πονηρά τεχνάσματα. Εκείνος φυσικά πολύ εύκολα με την οξύνοιά του αντελαμβάνετο τις πλεκτάνες, αλλά έπραττε το δέον.

- Φυσικά παιδί μου δίδω το βοήθημα, διότι δεν δύνασαι να παίξεις με τη δυστυχία των πτωχών ανθρώπων. Δίδω ό,τι πρέπει ακόμη και εάν πρόκειται για επαγγελματία επαίτη. Εγώ κάνω το χρέος μου και ας κάνει εκείνος καλά με τον Θεό. Πόση δυστυχία πρέπει να έχη κανείς για να ζητά και να απλώνη το χέρι; Μόνο ο Θεός το γνωρίζει.

- Η σκληρότητά μας μένει σε αυτές τις περιπτώσεις σαν μια πικρή γεύσι εις τόσους φτωχούς αδελφούς μας.

Να ενθυμηθούμε τα λόγια του ιερού Χρυσοστόμου, ο οποίος μας παρατηρεί: «Άνθρωπε, για να δώσης μία μικρή βοήθεια θα πρέπει, άραγε, να αναζητήσης όλο το γενεαλογικό δένδρο του πτωχού και να μάθης όλα τα αίτια της δυστυχίας του;».

Πόσες φορές άραγε και εμείς δεν υποπίπτουμε εις αυτό το σκληρό και αδιάκριτο

παράπτωμα! Ας παρέχουμε λοιπόν αυτό που πρέπει και ας αφήνουμε τις ανακριτικές διαδικασίες και τις αγένειες. Σίγουρα δεν θα επιθυμούσαμε να ευρεθούμε ποτέ εις την ίδια κατάσταση με τον συγκεκριμένο αδελφό μας.

Από το βιβλίο: «ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΣΤΙΣ ΠΗΓΕΣ

του π. Επιφάνιου»

Αρχιμ. Ιεροθέου Αργύρη

Ιεροκήρυκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ “ΥΠΑΚΟΗ”

Νώτη Γεωργία

Πηγή: http://eisdoxantheou-gk.blogspot.gr/2013/07/blog-post_9458.html